

NEZABÚDAJTE,
ŽE JE TO LEN
HRA...

CARAVAL

STEPHANIE
GARBEROVÁ

EGMONT
Publishing

Caraval

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.egmont.sk
www.albatrosmedia.sk

EGMONT
Publishing

Stephanie Garberová
Caraval – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

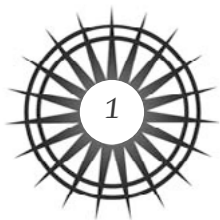
STEPHANIE
GARBEROVÁ

EGMONT
Publishing

*Mojej mame a otcovi, ktorí ma naučili,
čo znamená bezpodmienečná láska.*

A large, light gray decorative flourish or scrollwork element that frames the text. It consists of several elegant, flowing loops and curves, resembling a stylized 'X' or a calligraphic flourish.

OSTROV TRISDA

Trvalo sedem rokov, kým sa moje listy konečne
dočkali odpovede.

Rok 50, Elantínska dynastia

*Vážený pán maestro Caravalu,
volám sa Scarlett, ale tento list píšem
kvôli svojej sestre Telle. Čoskoro bude
mať narodeniny a veľmi rada by
videla Vás a Vašich úžasných hercov
Caravalu. Narodeniny má v 37. deň
pestovateľského obdobia, a keby ste
prišli, bola by to tá najúžasnejšia
oslava.*

*S nádejou
Scarlett z Dobytého ostrova Trisda*

Rok 51, Elantínska dynastia

*Vážený pán maestro Caravalu,
znovu Vám píšem ja, Scarlett.
Prišiel Vám môj predošlý list?
Moja sestra Tella tento rok hovorí,
že je príliš stará na to, aby oslavovala
narodeniny, ale ja si myslím, že je len
sklamaná, že ste neprišli na náš ostrov
Trisda. V tomto pestovateľskom období
bude mať desať a ja jedenásť rokov.
Tella to neprizná, ale stále by Vás
a Vašich skvelých hercov Caravalu
chcela veľmi vidieť.*

*S nádejou
Scarlett z Dobytého ostrova Trisda*

Rok 52, Elantínska dynastia

Vážený maestro Legenda,

*ospravedlňujem sa, že som v predošlých
listoch neuviedla správne Vaše meno.*

*Dúfam, že to nie je dôvod, prečo ste
neprišli na Trisdu. Narodeniny mojej
sestry neboli jediným dôvodom, prečo
som chcela, aby ste sem priviezli Vašich
úžasných hercov Caravalu – aj ja sama
by som ich veľmi rada videla.*

*Ospravedlňujem sa, že môj list je taký
krátky – môj otec sa bude hnevať,
ak zistí, že Vám píšem.*

S nádejou

Scarlett z Dobyitého ostrova Trisda

Rok 52, Elantínska dynastia

Vážený maestro Legenda,

*práve som počula, čo sa stalo, a rada
by som Vám vyjadrila úprimnú
sústrasť. Aj keď ste zatiaľ neprišli
s Caravalom na náš ostrov Trisda
a ani neodpovedali na žiadny
z mojich listov, viem, že nie ste vrah.
Veľmi ma zarmútilo, keď som sa
dozvedela, že teraz nebudete nejaký
čas cestovať.*

*So srdečným pozdravom
Scarlett z Dobytého ostrova Trisda*

Rok 55, Elantínska dynastia

Vážení maestro Legenda,

pamätáte sa na mňa, Scarlett
z Dobyitého ostrova Trisda? Viem,
je to už niekoľko rokov, čo som Vám
písala naposledy. Počula som, že
Vy a Vaši herci ste začali znovu
vystupovať. Moja sestra mi povedala,
že nikdy nechodíte na to isté miesto
dvakrát, ale odvtedy, čo ste tu pred
päťdesiatimi rokmi boli, sa veľa
zmenilo a ja som presvedčená,
že neexistuje nikto, kto by chcel
Vaše predstavenie vidieť viac ako ja.

S nádejou Scarlett

Rok 56, Elantínska dynastia

Vážený maestro Legenda,

*počula som, že ste vlani navštívili
hlavné mesto Južného impéria
a zmenili farbu oblohy. Je to pravda?
Ja a moja sestra sme sa pokúšali
dostať na Vaše tamojšie predstavenie,
ale nesmieme opúšťať Trisdu. Občas
si myslím, že sa nikdy nedostanem
z Dobytých ostrovov. Preto som tak
chcela, aby ste so svojimi hercami
prišli sem. Je asi zbytočné žiadať
Vás o to znova, ale stále dúfam,
že príchod na Trisdu zväžite.*

S nádejou

Scarlett z Dobyitého ostrova Trisda

Rok 57, Elantínska dynastia

*Vážený maestro Legenda,
toto je môj posledný list pre Vás.
Čoskoro budem vydatá. Takže asi
bude najlepšie, keď tento rok Vy
ani Vaši herci neprídete na Trisdu.*

Scarlett Dragnová

Rok 57, Elantínska dynastia

*Milá Scarlett Dragnová
z Dobytého ostrova Trisda,*

*blahoželám Ti k Tvojej nadchádzajúcej
svadbe. Bohužiaľ, nemôžem prísť so
svojimi hercami na Trisdu. V tomto roku
necestujeme. Naše ďalšie predstavenie je len
na pozvanie, ale rád by som pozval Teba aj
Tvojho snúbenca, ak by pre Vás bolo možné
opustiť Váš ostrov a prísť. Prosím, prijmi
odo mňa priložený darček.*

Z pera maestra Legendu

Farby Scarlettiných pocitov boli ešte pestrejšie než zvyčajne. Naliehavá červená horiacich uhlíkov. Nedočkáva zelená nových výhonkov trávy. Vzrušená žltá trepotajúcich sa vtáčích krídel.

Konečne odpísal!

Znovu si prečítala jeho list. A potom ešte raz a znova. Jej oči sledovali každý ostrý ťah atramentom, každú voskovú krivku strieborného erbu maestra Caravalu – slnko, v ňom hviezda a vnútri slzy. Aj priložené vstupenky mali vodoznak s rovnakou pečaťou.

Toto nebol vtip.

„Donatella!“ Scarlett sa vrhla zo schodov do miestnosti so sudmi a začala hľadať svoju sestru. Okamžite začítala dôverne známou vôňu melasy a dubového dreva, ale svoju nezbednú sestru nikde nevidela.

„Tella, kde si?“ Olejové lampy vrhali na fľaše s rumom a niekoľko čerstvo naplnených sudov jantárovú žiaru. Vtom sa ozvalo zastenanie a Scarlett začula, že obďaleč

niekto prerušovane a ťažko dýcha. Tella pravdepodobne po poslednej otcovej bitke vypila viac, než zniesla, a teraz podriemkava niekde na podlahe. „Dona...”

Druhá polovica sestrinho mena razom uviazla Scarlett v hrdle.

„Ha-hoj, Scar.“

Tella sa na Scarlett zaškerila svojimi bielymi zubami a ohrnula spuchnuté pery. Jej medové kučery boli rozstrapatené a šál ležal na zemi. Vedľa nej stál mladý námorník a ruky mal ovinuté okolo jej pása, čo Scarlett prinútilo zajakavo sa spýtať: „Azda som vás pri niečom nevyrušila?“

„Pri ničom, v čom by sme znovu nemohli pokračovať.“ Námorník hovoril spevavým prízvukom Južného impéria, ktorý znel oveľa uhladenejšie než ostrý prízvuk Poludníkového impéria, na ktorý bola Scarlett zvyknutá.

Tella sa zachichotala, ale mala aspoň toľko slušnosti, že sa trochu začervenala. „Scar, poznáš Juliana, však?“

„Rád ťa vidím, Scarlett,“ usmial sa Julian, chladný a neodolateľný ako tieň v horúčave.

Scarlett vedela, že by mala zdvorilo odpovedať niečo ako „*tiež ťa rada vidím*“. Ale nedokázala myslieť na nič iné než na jeho ruky, stále ovinuté okolo Tellinej zvončekovo modrej sukne a pohrávajúce sa so stužkami na jej páse, akoby Tella bola darček, ktorý chce nedočkavo rozbaliť.

Julian sa na ostrove Trisda objavil asi pred mesiacom. Keď bojovým krokom vystúpil zo svojej lode, vysoký a príťažlivý, s pokožkou opálenou dozlatista, upútal pozornosť takmer každej ženy. Aj Scarlett sa za ním na

sekundu obzrela, ale dobre vedela, že je lepšie dlhšie sa nepozerať.

„Tella, mohla by som s tebou chvíľku hovoriť?“ podarilo sa jej zdvorilo mávnuť smerom k Julianovi, ale len čo sa preplietli sudmi dostatočne ďaleko na to, aby ich nepočul, vyhrkla: „Čo to robíš?“

„Scar, máš pred svadbou, tak predpokladám, že vieš, čo sa odohráva medzi mužom a ženou.“ Tella figliarsky štuchla sestru do pleca.

„To som predsa nemyslela. Vieš, čo sa stane, ak ťa nachytá otec.“

„Preto nemám v pláne dať sa nachytať.“

„Hovor, prosím, vážne,“ povedala Scarlett.

„Ja hovorím vážne. Ak nás otec nachytá, nájdem nejaký spôsob, ako to zviešť na teba,“ trpko sa usmiala Tella. „Ale pre to si sem asi neprišla.“ Jej oči skĺzli k listu, ktorý Scarlett držala v ruke.

V matnom svetle lampy sa zaleskli kovové okraje papiera. Trblietali sa zlatým odleskom, farbou kúziel, prianí a prísľubov udalostí, ktoré mali nastať. Rovnakým odleskom žiarila aj adresa na obálke.

Slečna Scarlett Dragnová

Na adresu spovednice

Trísda

Dobyté ostrovy Poludníkového impéria

Tella zabodla zrak do oslnivého písma. Vždy mala rada krásne veci – ako toho mladého muža, ktorý na ňu

čakal za sudmi. Keď Scarlett stratila niečo pekné, často sa stalo, že to našla v izbe svojej mladšej sestry.

Teraz ale nesiahla po obálke, aby sa pozrela, čo obsahuje. Jej ruky zostali meravo spustené pozdĺž tela, akoby s tým listom nechcela mať nič spoločné. „To je ďalší list od grófa?“ Jeho titul vyslovila opovržlivo, akoby hovorila o diablovei.

Scarlett sa chcela svojho snúbenca zastať, ale nemalo to význam – sestra jej už niekoľkokrát dala jasne najavo, čo si o ňom myslí. Na jej názore nič nezmenilo ani to, že dohodnuté svadby boli naprieč Poludníkovým impériom v móde a že jej gróf už niekoľko mesiacov posielal krásne listy. Tella odmietala pochopiť, ako sa Scarlett môže vydať za niekoho, s kým sa nikdy nevidela. No Scarlett svadba s týmto neznámym mužom desila oveľa menej než myšlienka na to, že by zostala na Trisde.

„No,“ naliehala Tella, „povieš mi teda, čo to je?“

„Nie je to list od grófa,“ Scarlett hovorila potichu, aby jej slová nepočul Tellin námorník. „Je od maestra Caravalu.“

„On ti odpísal?“ vytrhla jej Tella list z ruky. „Božie zuby!“

„Pšššt!“ Scarlett postrčila sestru späť k sudom. „Môhol by ťa niekto počuť.“

„To nemôžem mať radosť?“ Tella vytiahla z obálky tri vstupenky, ktoré boli priložené k pozvánke. Svetlo lampy dopadalo na známe vodoznaky. Tie na krátky okamih, rovnako ako okraje listu, zažiarili zlatou farbou, ktorá sa postupne menila na karmínový odtieň krvi.

„Vidíš to?“ hlesla Tella a neveriacky si prezerala zhluky strieborných písmen, ktoré akoby v tanci tvorili slová: *Vstupenka pre jednu osobu: Donatella Dragnová z Dobytých ostrovov.*

Na druhej vstupenke bolo uvedené Scarlettino meno.

Na tretej stálo *Vstupenka pre jednu osobu.* Na všetkých troch vstupenkách bol vytlačený názov ostrova, o ktorom Scarlett nikdy predtým nepočula: *Isla de los Sueños.*

Scarlett si uvedomila, že táto vstupenka bez mena je určená pre jej snúbenca, a na sekundu si predstavila, aké romantické by bolo zažiť s ním Caraval, keď budú zosobášení.

„Jéj, pozri, je tu napísané ešte niečo iné,“ vykrikla Tella, keď uvidela na vstupenkách ďalší text.

Na jednorazový vstup do Caravalu.

Hlavné brány sa zatvárajú o polnoci v trinásty deň pestovateľského obdobia v 57. roku Elantínskej dynastie. Tí, ktorí prídu neskoro, sa nebudú môcť zúčastniť na hre a vyhrať tohtoročnú cenu jedného priania.

„To je o tri dni,“ riekla Scarlett a žiarivé farby jej predošlých pocitov sa ihneď zmenili na zvyčajné nevýrazné sivé odtiene sklamaní. Mohla hneď vedieť, že to nemôže vyjsť. Možno keby sa Caraval konal o tri mesiace alebo aspoň o tri týždne – keď už bude vydatá. Otec jej tajil presný dátum svadby, no ona vedela, že to bude o viac ako o tri dni. Odísť predtým by bolo nemožné – a príliš nebezpečné.

„Pozri sa na cenu,“ povedala Tella, „prianie.“

„Vidíš, ja som si myslela, že na priania neveríš.“

„A ja zase, že budeš mať väčšiu radosť,“ odvetila. „Uvedomuješ si, že kdekto by aj zabíjal, len aby získal tieto vstupenky?“

„Vari si prehliadla tú časť, kde sa píše, že by sme museli odísť z nášho ostrova?“ Aj keď sa Scarlett veľmi chcela zúčastniť na Caravale, ešte viac sa potrebovala vydať. „Aby sme to stihli za tri dni, museli by sme hneď zajtra odcestovať.“

„A prečo myslíš, že som taká nadšená?“ povedala Tella a oči sa jej rozsvietili. Keď bola šťastná, svet sa jej rozžiaril a Scarlett sa chcela usmievať s ňou a hovoriť áno na všetko, po čom jej sestra túžila. Ale už príliš dobre vedela, aké zradné je dúfať v niečo také iluzórne, ako bolo prianie.

Scarlett sa nenávidela za to, že kazí sestre radosť. No vždy bolo lepšie, aby to urobila ona než niekto iný, kto by toho zničil ešte viac. Preto ostrým hlasom povedala: „Pila si tu dole rum? Zabudla si, čo urobil otec, keď sme sa naposledy pokúsili opustiť Trisdu?“

Tella sa strhla. Na okamih vyzerala ako to krehké dievča, ktoré sa tak veľmi snažila v sebe zaprieť. Jej výraz sa však rýchlo zmenil zo zlomeného na nezlomný. „To bolo pred dvoma rokmi. Teraz sme už múdrejšie.“

„Ale tiež máme viac čo stratiť,“ dodala Scarlett.

No Tella nechcela myslieť na to, čo sa stalo, keď sa naposledy pokúsili dostať na Caraval. Scarlett nikdy nepovedala sestre celú pravdu o otcovom treste. Nechcela, aby Tella žila v strachu, aby sa neustále obzerala cez ra-

meno a aby vedela o veciach, ktoré boli oveľa horšie než otcove bežné tresty.

„Nehovor mi, že nechceš ísť preto, lebo sa bojíš, že to naruší tvoju svadbu,“ stisla Tella pevnejšie vstupenky v dlani.

„Prestaň!“ vytrhla jej ich Scarlett. „Pokrčíš ich.“

„A ty sa vyhýbaš mojej otázke. Ide ti o tú svadbu?“

„Samozrejme, že nie. Ide mi o to, že sa zajtra už prosťte nezvládneme dostať z Trisdy. Ani nevieme, kde je miesto, na ktorom sa to koná. Nikdy som o Isla de los Sueños nepočula, ale viem, že to nie je žiadny z Dobytých ostrovov.“

„Ja viem, kde to je.“ Julian vyskočil spoza niekoľkých sudov a prezeral si ich s úsmevom, ktorý hovoril, že rozhodne nemal v pláne ospravedlniť sa za to, že počúval cudzí rozhovor.

„Toto sa ťa netýka,“ zarazila ho Scarlett odmietavým gestom.

Julian sa na ňu prekvapene pozrel, akoby to bolo prvýkrát, čo ho nejaké dievča odmietlo. „Len sa vám snažím pomôcť. O tom ostrove ste nikdy nepočuli, pretože nie je súčasťou Poludníkového impéria. Nespadá pod vládu žiadneho z piatich impérií. Isla de los Sueños je *Legendov* súkromný ostrov. Je odtiaľto vzdialený len dva dni cesty a ak sa tam chcete dostať, môžem vás prepašovať na svoju loď. Za určitú cenu,“ pozrel sa významne na tretiu vstupenku. Jeho svetlohnedé oči lemované výraznými mihalnicami boli priam stvorené na presviedčanie dievčat, aby zdvihli svoje sukne a otvorili náručia.

Scarlett preleteli hlavou Telline slová o ľudoch, ktorí by pre vstupenky na Caraval zabíjali. Julian mal síce okúzľujúcu tvár, ale mal tiež prízvuk Južného impéria, a každý vedel, že Južné impérium bolo miesto bez zákonov.

„Nie,“ povedala Scarlett. „Bolo by príliš nebezpečné, keby nás chytili.“

„Všetko, čo robíme, je nebezpečné. Malér bude aj to, keď nás tu dole niekto chyť s chlapcom,“ vyhlásila Tella.

Julian sa zatváril urazene, že o ňom hovorí ako o chlapcovi, ale kým stihol protestovať, Tella pokračovala: „Nič, čo robíme, nie je bezpečné. Ale toto za to riziko stojí. Ty si na to čakala celý život, želala si si to pri každej padajúcej hviezde a pri každej lodi, ktorá dorazila do prístavu, si dúfala, že na jej palube sú tajomní účinkujúci Caravalu. Chceš to viac ako ja.“

Čokoľvek, čo ste počuli o Caravale, sa vôbec nedá porovnávať so skutočnosťou. Caraval je viac ako hra alebo predstavenie. Je to najmagickjšia udalosť na tomto svete. Scarlett si spomenula na babičkine slová a prezerala si vstupenky, ktoré držala v ruke. Príbehy o Caravale, ktoré ako malé dievča zbožňovala, sa nikdy nezдали také reálne ako práve v tejto chvíli. Scarlett vnímala svoje najsilnejšie emócie spojené s nejakou farbou a teraz sa v nej na okamih rozžiarila túžba s farbou zlatobyle. Nakrátko si predstavila, aké by to bolo odísť na Legendov súkromný ostrov, hrať hru a vyhrať pranie. Sloboda. Možnosť voľby. Záznaky. Mágia.

Nádherná, neskutočná fantázia.

A fantáziou to tiež malo zostať. Prania boli asi také reálne ako jednorožce. Keď bola Scarlett mladšia, verila babičkiným príbehom o kúzloch Caravalu, ale teraz už mala od tých rozprávok väčší odstup. Nikdy nevidela žiadny dôkaz, že existujú. Teraz sa jej zdalo oveľa pravdepodobnejšie, že babičkino rozprávania boli len zveličené historky starej ženy.

Scarlett síce stále veľmi túžila zažiť veľkoleposť Caravalu, vedela však, aké pochaté je veriť, že jeho mágia by jej mohla zmeniť život. Jediná osoba, ktorá by mohla Scarlett či jej sestre zmeniť život, bol jej snúbenec – gróf.

Teraz, keď odstúpili od svetla lampy, písmo na vstupenkách zmizlo a hneď vyzerali takmer obyčajne. „Tella, to jednoducho nemôžeme. Je príliš riskantné pokúšať sa opustiť ostrov...“ Scarlett sa zarazila, pretože začula vŕzganie schodov vedúcich do miestnosti a po ňom dupot ťažkých topánok. Prinajmenšom troch párov.

Vydesene pozrela na sestru.

Tella zahrešila a rýchlym gestom kývla Julianovi, aby sa skryl.

„Kvôli mne sa neschovávajú,“ zostúpil guvernér Dragana po schodoch a prenikavá vôňa jeho priveľmi navoňaného obleku narušila ostrú arómu miestnosti so sudmi.

Scarlett rýchlo strčila list do vrecka svojich šiat.

Za otcom stáli traja strážcovia, ktorí sledovali každý jeho krok.

„My sa, myslím, nepoznáme,“ ignoroval guvernér svoje dcéry a natiahol ruku v rukavici smerom k Julianovi.

Jeho rukavice mali slivkovú farbu – odtieň temných modrín a moci.

No aspoň ich mal teraz natiahnuté. Guvernér Dragna rád nosil bezchybný, dlhý čierny kabát šitý na mieru a pásikavú purpurovú vestu. Mal už vyše štyridsať rokov, ale dával si pozor, aby nepribral ako iní muži. V súlade s poslednou módou nosil svoje svetlé vlasy zviazané vkusnou čiernou mašľou a rád ukazoval na obdiv upravené obočie a svetlú briadku.

Julian bol vyšší, no aj tak sa naňho guvernér díval zvrchu. Scarlett videla, ako otec hodnotí námorníkov hnedý zaplátaný kabát a jeho voľné nohavice zastrčené do obdratých topánok vysokých po kolená.

Julian bez zaváhania prijal podanú ruku. Vystrel tú svoju bez rukavice, čo svedčilo o jeho sebedomí, a povedal: „Rád vás poznávam, pane. Julian Marrero.“

„Guvernér Marcello Dragna.“ Obaja muži si potriasli ruky. Julian sa pokúsil vymaniť zo stisku, ale guvernér ho aj naďalej pevne držal. „Julian, ty určite nie si z tohto ostrova, však?“

Julian tentoraz zaváhal. „Nie, pane, som námorník. Prvý dôstojník na *El Beso Dorado*.“

„Takže tadiaľto len prechádzaš,“ guvernér sa usmial. „Námorníkov tu máme radi. Pomáhajú našej ekonomike. Sú ochotní platiť vysoké čiastky za miesto v prístave a počas pobytu u nás minú ďalšie peniaze. Teraz mi povedz, čo hovoríš na môj rum.“ Mávol voľnou rukou smerom k sudom. „Predpokladám, že práve to si tu dole ochutnával.“

Keď hneď neodpovedal, guvernér naňho pritlačil:
„Tebe nechutil?“

„Nie, pane. Chcem povedať, áno, pane,“ opravil sa Julian. „Všetko, čo som ochutnal, je vynikajúce.“

„Vrátane mojich dcér?“

Scarlett znervóznela.

„Z tvojho dychu cítiť, že si žiadny rum nepopíjal,“ pokračoval guvernér Dragna. „A ja viem, že ste tu nehrali karty ani sa nemodlili. Tak povedz, ktorú z mojich dcér si ochutnával?“

„Ach, nie, pane. Mýlite sa,“ krútil Julian hlavou a jeho oči sa rozširovali, akoby nikdy nedokázal urobiť nič také hanebné.

„Bola to Scarlett,“ vložila sa do toho Tella. „Prišla som sem dole a pristihla som ich.“

Nie. Scarlett preklínala svoju nerozumnú sestru. „Otče, Tella klame. Bola to ona, nie ja. To ja som ich tu pristihla.“

Tellina tvár sčervenala. „Scarlett, neklam! Ešte to tým zhoršíš.“

„Ja neklamem! Otče, bola to Tella. Myslíte, že by som urobila niečo také? Pár týždňov pred svadbou?“

„Otče, nepočúvajte ju,“ prerušila ju Tella. „Počula som ju šepkať, že jej to pomôže byť menej nervózna z tej svadby.“

„To je ďalšia lož...“

„Tak dosť!“ otočil sa guvernér k Julianovi, ktorého opálená ruka bola stále uväznená v jeho naparfumovaných slivkových rukaviciach. „Moje dcéry majú odporný

zvyk byť nečestné, ty budeš určite rozumnejší. Tak mi povedz, mladý muž, s ktorou z mojich dcér si bol tu dole?“

„Myslím, že tu došlo k nejakému omylu...“

„Ja sa nikdy nemýlim,“ prerušil ho Dragna. „Dávam ti poslednú šancu povedať mi pravdu, inak...“ Všetci guvernérovi strážcovia urobili jeden krok dopredu.

Julianove oči bezradne vyhľadali Tellu.

Tá s ostrým potrasením hlavy bezhlasne zašepkala: „*Scarlett*“.

Scarlett sa pokúsila upútať Julianovu pozornosť a povedať mu, že robí chybu, ale v námorníkovej tvári videla rozhodnutie ešte predtým, než odpovedal: „Bola to Scarlett.“

Lahkomyseľný chlapec. Nepochybne si myslel, že preukazuje Telle láskavosť, ale v skutočnosti to bolo naopak.

Guvernér prestal zvieriť jeho ruku a zložil si svoje slivkové rukavice. „Varoval som ťa,“ prehodil smerom k Scarlett. „Vieš, čo sa stane, keď neposlúchneš.“

„Otče, prosím, bol to len letmý bozk.“ Scarlett sa pokúsila postaviť pred Tellu, ale jeden zo strážcov ju strhol späť k sudom a surovo jej skrútil ruky za chrbát, keď sa snažila chrániť svoju sestru. Pretože za ten prehrešok nemala byť potrestaná Scarlett. Vždy keď Scarlett či jej sestra neposlúchli, guvernér Dragna nejakým strašným spôsobom potrestal tú druhú.

Na pravej ruke nosil dva veľké prstene – štvorcový ametyst a fialový diamant s ostrým hrotom. Teraz si oba prstene otočil okolo prstov, načiahol sa a udel Tellu po tvári.

„Nie, to ja som sa previnila!“ vykrikla Scarlett, aj keď vedela, že je to chyba.

Otec udrel Tellu znovu. „Za klamanie,“ povedal. Druhý úder bol ešte tvrdší než prvý. Tella sa zrútila na zem a z tváre jej prúdili pramienky krvi.

Dragna spokojne urobil krok späť a krv z ruky si utrel do vesty jedného strážcu. Potom sa obrátil k Scarlett. Zrazu sa zdal vyšší než predtým, zatiaľ čo Scarlett si pripadala, akoby sa scvrkla. Otec nemohol urobiť nič, čo by ju bolelo viac, ako vidieť, že bije jej sestru. „Dúfam, že je to naposledy, čo si ma sklamala.“

„Prepáčte, otče, urobila som hlúpu chybu.“ To bola najpravdivejšia vec, ktorú Scarlett za celé popoludnie riekla. Síce to nebola ona, koho Julian *ochutnal*, ale znovu sa jej nepodarilo sestru ochrániť. „Už sa to nebude opakovať.“

„Dúfam, že to myslíš vážne.“ Guvernér si znovu natiahol rukavice, siahol do kabáta a vytiahol list. „Asi by som ti ho nemal dávať, ale možno ti pripomenie, čo všetko by si mohla stratiť. Tvoja svadba bude oddnes o desať dní, na konci budúceho týždňa, dvadsiateho. Ak sa jej čokoľvek postaví do cesty, potečie krv nielen z tváre tvojej sestry.“

Scarlett stále cítila otcov parfum. Bola to vôňa podobná farbe jeho rukavíc – vôňa anízu a levandule a niečoho podobného hnilým slivkám. Zostala vo vzduchu ešte dlho po tom, čo otec odišiel. Sadla si k Telle a čakala, kým slúžka prinesie čisté obvazy a lekárničku.

„Mala si ma nechať povedať pravdu,“ povedala Scarlett. „Mňa by neudrel tak silno, keď mám mať svadbu.“

„Možno by ťa neudrel do tváre, ale urobil by niečo iné a tiež také strašné – napríklad by ti zlomil prst a ty by si nemohla dokončiť svoju svadobnú deku.“ Tella zavrela oči a oprela sa o sud rumu. Jej tvár mala takmer rovnakú farbu ako otcove odporné rukavice. „A ja som tá, ktorá si tú ranu zaslúžila, nie ty.“

„Toto si nezaslúži nikto,“ povedal Julian. Bolo to prvýkrát, čo po odchode ich otca prehovoril.

„Ja...“

„Nič nehovor,“ prerušila ho Scarlett. „Tvoje ospravedlnenie jej rany nezahojí.“

„Nechcel som sa ospravedlňovať,“ na okamih sa odmlčal, akoby vážil svoje ďalšie slová. „Len mením svoju ponuku. Ak sa rozhodnete, že chcete odísť, urobím to zadarmo. Moja loď odpláva z prístavu zajtra za úsvitu. Vyhľadajte ma, keď si to rozmyslíte,“ pozrel striedavo na Scarlett aj Tellu, vybehol po schodoch a zmizol.

„Nie,“ riekla Scarlett, ktorá vedela, čo chce Tella povedať, ešte predtým, než to sestra vyslovila. „Ak by sme odišli, po návrate by bolo všetko ešte horšie.“

„Nemám v pláne vrátiť sa,“ otvorila Tella oči. Boli zaliate slzami, ale zároveň plné odhodlania.

Scarlett šlo často na nervy, aká impulzívna bola jej sestra, ale zároveň vedela, že len čo sa rozhodla pre určitý plán, nič ju nedonútilo zmeniť ho. Scarlett došlo, že Tella sa rozhodla už skôr. Skôr než prišiel onen list od maestra Legendu. Preto trávila čas s Julianom. Podľa toho, ako málo pozornosti venovala jeho odchodu, bolo jasné, že jej na ňom nezáležalo. Len chcela námorníka, ktorý ju vezme preč z Trisdy. A teraz jej Scarlett dala dôvod, prečo musela odísť.

„Scar, mala by si odísť so mnou,“ ozvala sa Tella. „Viem, že si myslíš, že ťa svadba zachráni, ale čo keď je ten gróf taký istý alebo ešte horší ako otec?“

„To nie je,“ bola si istá Scarlett. „Vedela by si to, keby si si prečítala jeho listy. Je to dokonalý džentlmen a sľúbil, že sa postará o nás obe.“

„Ale, sestrička,“ trpkو sa usmiala Tella. Usmiala sa ako niekto, kto sa chystá povedať niečo, čo by v skutočnosti najradšej povedať nechcel. „Ak je taký džentlmen,

prečo je taký tajnostkársky? Prečo stále poznáš len jeho titul, a nie jeho meno?“

„To nie je jeho chyba. Udržať jeho identitu v tajnosti je len ďalší z otcových pokusov, ako nás mať pod kontrolou.“ Dokazoval to aj list, ktorý Scarlett držala v ruke. „Pozri sa sama,“ riekla a podala ho sestre.

1. deň pestovateľského obdobia
Rok 57, Elantínska dynastia

Moja najdrahšia Scarlett,
toto je môj posledný list. Čoskoro už budem na palube lode smerovať k Dobytým ostrovom. Tvoj otec chce ponechať dátum našej svadby v tajnosti, ale požiadal som ho, aby Ti odovzdal tento list. Myslím, že to, že prvýkrát uvidíme jeden druhého, bude dostatočným prekvapením – aj keď podľa všetkého, čo som o Tebe počul, očakávam, že to pre mňa bude prekvapenie veľmi príjemné.
Kým Ti píšem, slúžky už pripravujú hostovskú izbu pre Tvoju mladšiu sestru. Myslím, že obidve budete vo Valende veľmi šťastné. . .

Zvyšok stránky chýbal. Nielenže chýbal zvyšok slov Scarlettinho snúbenca, ale otec vo svojej láskavosti odstránil aj akékoľvek stopy po voskovej pečati, ktorá by mohla Scarlett prezradiť, za koho sa vydá.

Ďalšia z jeho zvrátených hier.

Scarlett mala niekedy pocit, že celá Trisda je pod kupolou, obrovskou sklenenou klenbou, pod ktorou boli všetci uväznení, zatiaľ čo jej otec ich pozoruje a niekedy premiestňuje či odstraňuje ľudí, ktorí neboli na správnych miestach. Jej svet bola obrovská stolová hra a otec veril, že svadba, ktorú pre ňu chystal, bude jeho posledným ťahom, vďaka ktorému získa všetko, čo chce.

Guvernér Dragna mal z predaja rumu a ďalších obchodov na čiernom trhu väčšie bohatstvo než väčšina vedúcich činiteľov na ostrove. Napriek tomu však – aj keď bola Trisda jedným z Dobytych ostrovov – nepožíval takú úctu a moc, akú by si želal. Bez ohľadu na všetok majetok, ktorý sa mu podarilo nahromadiť, ho regenti a šľachtici Poludníkového impéria nebrali na vedomie.

Nič na tom nezmenil ani fakt, že ostrov Trisda a ďalšie štyri Dobyté ostrovy boli súčasťou Poludníkového impéria už viac ako šesťdesiat rokov. Ich obyvatelia boli stále považovaní za neokrôchancov a nevzdelaných barbarov, ktorými boli, keď si ich Impérium podmanilo. Guvernér však veril, že Scarlettina svadba všetko zmení a spojí ho s urodzenou rodinou, čím konečne získa vážnosť a, samozrejme, aj väčšiu moc.

„Toto nič nedokazuje,“ riekla Tella.

„Dokazuje to, že je vľúdny a ohľaduplný a...“

„V liste môže zo seba urobiť džentlmena každý. Ale vieš, že s naším otcom by obchod uzavrel len podlý človek,“ oponovala Tella.

„Prestaň hovoriť také veci,“ Scarlett jej vytrhla list z ruky. Tella sa mýlila. Aj písmo, ktorým boli listy napísané – usporiadané oblé tvary a mäkké línie –, dokazovalo ohľaduplnosť. Ak by bol gróf neľútostný, nenapísal by jej toľko listov, ktorými zmierňoval jej obavy, a nesľuboval by, že do Valendy, hlavného mesta Elantínskeho impéria, ktoré bolo mimo dosahu jej otca, vezmú aj Tellu.

Scarlett v kútiku duše vedela, že gróf možno nebude vo všetkom taký, ako dúfala, ale život s ním bude určite lepší ako život s jej otcom. A nemohla riskovať nepodvoliť sa otcovi, obzvlášť keď jej v hlave stále znelo jeho hrozné varovanie: *„Ak sa jej čokoľvek postaví do cesty, potečie krv nielen z tváre tvojej sestry.“*

Scarlett nechcela tú svadbu premrhať len kvôli šanci vyhrať prianie počas Caravalu.

„Tella, keď sa pokúsime odísť, otec nás bude prenasledovať až na koniec sveta.“

„Tak sa aspoň dostaneme na koniec sveta,“ odvetila sestra. „Radšej by som zomrela tam, než žiť tu alebo byť uväznená v dome tvojho grófa.“

„To nemôžeš myslieť vážne,“ napomenula ju Scarlett. Neznášala, keď Tella trúsila také ľahkomyseľné vyhlásenia. Scarlett sa niekedy obávala, že si jej sestra priala zomrieť. Slová *radšej by som zomrela* zaznievali z jej úst nebezpečne často. Zdalo sa jej tiež, že si Tella neuvedomo-

vala, aký nebezpečný môže byť svet. Okrem rozprávania o Caravale si Scarlett tiež pamätala babičkine historky o tom, čo sa stalo mladým ženám, ktoré nemali ochrannú ruku rodiny. Dievčatá, ktoré sa o seba chceli starať samy, si mysleli, že prijímajú slušné zamestnanie, ale namiesto toho ich predali do nevestincov či manufaktúr s biednymi podmienkami.

„Ty sa stále len bojíš,“ zdvihla sa Tella zo zeme a postavila sa na vratké nohy.

„Čo to robíš?“

„Nebudem tu ďalej čakať na nejakú slúžku. Nechcem, aby sa niekto hodinu točil okolo mojej tváre a nútil ma, aby som celý deň ležala v posteli.“ Zdvihla zo zeme svoj šál a omotala si ho okolo hlavy ako šatku, aby zakrýval modriny na jej tvári. „Ak chcem zajtra odísť na Julianovej lodi, musím zariadiť dosť vecí, ako napríklad poslať mu správu, kde sa ráno stretneme.“

„Počkaj, veď nevieš, čo robíš!“ Scarlett uháňala za sestrou, ale Tella vybehla po schodoch a vyletela z dverí skôr, než ju Scarlett dohonila.

Vzdych vonku bol hustý ako polievka a na otvorenom nádvorí bolo cítiť popoludnie – vlhko, slano a prenikavo. Niektorí museli pred chvíľou priniesť do kuchyne čerstvé úlovky rýb. Ten ostrý rybí pach bolo cítiť všade, kadiaľ Scarlett prenasledovala sestru – pod ošarpanými bielymi oblúkmi a chodbami obloženými keramickými dlaždicami.

Scarlettin otec mal neustále pocit, že jeho panstvo nie je dostatočne veľké. Nachádzalo sa na kraji mesta, patrilo

k nemu aj rozľahlý pozemok, takže mohol stále viac a viac pristavovať. Viac izieb pre hostí. Viac nádvorí. Viac tajných chodieb, ktorými sa pašovali fľaše nelegálneho alkoholu a ktovie čoho ešte. Jeho dcéry mali do mnohých z týchto nových chodieb vstup zakázaný. A keby ich otec videl takto sa tu preháňať, bez váhania by im nechal zbičovať chodidlá. Ale poranené päty a prsty by boli ničím oproti tomu, čo by urobil, keby zistil, že sa Tella snaží opustiť Trisdu.

Panstvo bolo ešte stále zahalené do hmly. Scarlett niekoľkokrát stratila sestru z dohľadu, keď zamierila do chodieb, kde bola najhustejšia hmla. Na chvíľu sa zľakla, že jej Tella zmizla úplne. Potom ale zbadala kúsok modrých šiat, ktoré mierili hore po schodoch k najvyššiemu bodu panstva, spovednici. Vysoká veža postavená z bielych kameňov sa na slnku trblietala tak, že ju videlo celé mesto. Guvernér Dragna chcel, aby si ľudia mysleli, že je zbožný muž. V skutočnosti by sa však nikdy nikomu cudziemu nepriznal k svojim špinavým činom. Spovednica bola jedným z mála miest na ostrove, kam sotvakedy zašiel, čím sa z nej stalo ideálne miesto na pašovanie tajných listov.

Scarlett zrýchlila a o chvíľu konečne dobehla sestru na polmesiacovom nádvorí, tesne pred ozdobnými drevenými dverami vedúcimi do spovednice.

„Stoj,“ zakričala. „Ak tomu námorníkovi napíšeš, poviem všetko otcovi!“

Postava okamžite znehybnela. No stúpila aj Scarlett – hmla sa rozplynula a dievča stojace pred ňou sa otočilo. Malé nádvorie zalialo ostré slnečné svetlo a ožiarilo

mladú novicku oblečenú v modrom. Hlavu mala zakrytú šatkou, takže sa podobala Telle.

Scarlett musela uznať, že jej prefíkaná sestra bola v únikoch veľmi dobrá. Zo šije si zotrela kvapôčky potu a predstavila si, ako Tella niekde zhromažďuje zásoby a pripravuje sa na zajtrajší útek s Julianom.

Musí ju zastaviť!

Tella ju bude chvíľu nenávidieť, ale nemohla dopustiť, aby sestra pre Caraval všetko premárnila. Teraz, keď ich Scarlettina svadba môže obe zachrániť. Alebo ak by k nej nedošlo, zničiť.

Nasledovala mladú novicku do spovednice. Miestnosť bola malá, s oblými stenami. Bolo v nej také ticho, že počula blčanie plameňov sviečky. Hrubé sviečky, z ktorých kvapkal vosk, lemovali kamenné steny a osvetľovali obrazy svätých v rôznych stavoch utrpenia, kým vo vzduchu bolo cítiť zatuchnutý pach prachu a suchých kvetov. Ten štekľil Scarlett v nose, keď prechádzala okolo drevených lavíc. Na konci boli pri oltári položené papieriky, na ktoré ľudia písali svoje hriechy.

Pred zmiznutím svojej matky pred siedmimi rokmi Scarlett v tejto spovednici nikdy nebola. Ani nevedela, že ľudia pri spovedi písali svoje prehrešky na papierik, odovzdali ho kňazovi a ten ich spálil. Jej otec ani matka Paloma neboli zbožní. Ale keď Paloma zmizla z Trisdy, Scarlett so sestrou boli zúfalé, a pretože nemali kam ísť, chodili sem a modlili sa za matkin návrat.

Samozrejme, ich prosby zostali nevypočuté, ale kňazi sa ukázali ako celkom užitoční. Sestry zistili, že boli

veľmi diskrétni pri odovzdávaní správ. Scarlett si vzala jeden z papierikov určených na zapisovanie hriechov a starostlivo naň napísala odkaz.

Musím s tebou hovoriť. Stretneme sa na pláži Del Ojos. Hodinu po polnoci. Je to dôležité.

Kým kňazovi odovzdala odkaz spolu so štedrým darom, dopísala adresu, ale nepodpísala sa. Namiesto mena nakreslila srdce a dúfala, že to bude stačiť.

Ked' mala Scarlett osem rokov, otcovi strážcovia ju varovali pred trblietavo čiernym pieskom na pláži Del Ojos, aby ju udržali v bezpečnej vzdialenosti od brehu. „Má čiernu farbu, pretože v skutočnosti je to popol zo spálených kostí pirátov,“ tvrdili jej. A pretože bola malá a ešte o niečo nerozvážnejšia než teraz, verila im.

Najmenej rok sa k tej pláži nepriblížila ani tak, aby videla jej piesok. Potom jej Felipe, starší syn jedného z otcových čestnejších strážcov, prezradil pravdu – ten piesok je len piesok, žiadny popol. Lenže tá lož jej zostala pod kožou, ako sa to často stáva, keď sa klame. Nezáležalo na tom, koľko ďalších ľudí jej potvrdilo pravdu. V jej mysli už navždy zostane čierny piesok pláže Del Ojos spojený so spálenými kostrami pirátov.

Teraz stála na tejto nočnej pláži a okrúhly modrý mesiac halil piesok do tajuplného svetla. Scarlett sa blížila k skalnatej čiernej zátokke a znova si spomenula na tú lož. Cítila, ako sa jej myšlienka na kosti pirátov vkráda

do topánok a pohybuje sa medzi prstami. Pláž po pravej strane končila rozštiepenou čiernou stenou útesu. Na ľavej strane, uprostred balvanov pripomínajúcich nerovné zuby, vyčnievalo do vody rozbité mólo ako obrovský jazyk. Scarlett cítila vo vzduchu vôňu mesiaca, ktorý ako veľká vosková sviečka tancoval so slanou vôňou oceánu.

Žiariaci mesiac jej pripomenul tajomné vstupenky vo vrecku a kovové odlesky písma na nich. Na chvíľu bola v pokušení rozmyslieť si to – podľahnúť svojej sestre a tej malej časti svojho ja, ktorá ešte bola schopná snívať.

Ale to už raz urobila.

Felipe im zaistil miesto na škuneri.

Lenže nedostali sa ďalej než na lodný mostík a veľmi tvrdo za to zaplatili. Jeden strážca bol zvlášť hrubý. Keď ich surovo ťahali späť na panstvo, Tella omdlela. Scarlett však zostala pri vedomí. Bola donútená stáť na kraji kamenistej pláže, kde sa jej do topánok vpíjala voda z trblietavých prílivových jazierok, a sledovať, ako otec odtiahol Felipeho do oceána.

To ona sa mala tej noci utopiť. Ona mala byť tá, ktorej otec držal hlavu pod vodou. Kým by sa prestala mykať a jej telo zostalo bez hnutia a bez života ako morské riasy vyplavované na breh. Ľudia si mysleli, že Felipe sa utopil nešťastnou náhodou. Pravdu vedela len Scarlett.

„Ak ešte niekedy urobíš niečo podobné, rovnaký osud stretne tvoju sestru,“ varoval ju otec.

Scarlett o tom nikdy nepovedala ani živej duši. Telu nechala v presvedčení, že ju len prehnane chráni. Iba

ona vedela, že nikdy nemohli bezpečne opustiť Trisdu – len ak by mala manžela, ktorý by ich odtiaľto odviezol.

Vtom začula kroky, hoci ich zvuk tlmili vlny narážajúce na breh.

„Čakal som tvoju sestru, nie teba,“ vzdychol Julian, keď prišiel bližšie. V šere vyzeral ako pirát, nie ako obyčajný námorník, a pohyboval sa s nacvičenou ľahkosťou niekoho, komu sa nedá veriť. Noc premaľovala jeho dlhý kabát na atramentovo čierne a tieň lemovali jeho líčne kosti tak, že vyzerali ostré ako nože.

Scarlett blysko myslou, že nebolo práve najmúdrejšie riskovať stretnutie s týmto mladíkom tak neskoro v noci na odľahlej časti pláže. Bolo to presne také ľahkovážne správanie, pred akým vždy varovala Tellu.

„Hádam správne, že si zmenila názor na moju ponuku?“ spýtal sa Julian.

„Nie, ale mám pre teba inú ponuku.“ Snažila sa pôsobiť sebaisto a vytiahla elegantné pozvánky maestra Legendu. Jej prsty ich nechceli pustiť, ale vedela, že to musí urobiť pre Tellu. Keď predtým vošla do svojej izby, našla ju vyrabovanú. Všetko v nej bolo hore nohami, takže nedokázala určiť, čo všetko zmizlo. No bolo evidentné, že sa Tella rozhodla obohatiť vecami, ktoré patrili Scarlett, aby mohla uskutočniť svoju nepremyslenú cestu.

Scarlett natiahla dlaň so vstupenkami smerom k Julianovi. „Môžeš mať všetky tri. Nechaj si ich alebo predaj, ale musíš vyplávať bez Donatelly.“

„Ó, takže úplatok?“

Scarlett sa to slovo vôbec nepáčilo. Mala ho príliš spojené so svojím otcom. Ale keď šlo o Tellu, urobila by čokoľvek, aj keby to malo znamenať vzdať sa poslednej veci, o ktorej ešte snívala. „Moja sestra je impulzívna. Chce s tebou odísť, ale neuvedomuje si, aké je to nebezpečné. Ak ju náš otec chytí, urobí niečo oveľa horšie, než čoho si bol svedkom dnes.“

„A keď zostane tu, bude v bezpečí?“ Julianov hlas znel posmešne.

„Keď sa vydám, vezmem ju so sebou.“

„A ona s tým súhlasí?“

„Raz mi za to poďakuje.“ Julianovi sa na tvári objavil divoký vlčí úsmev a v svetle mesiaca sa zaleskli jeho biele zuby.

„Presne to isté mi pred chvíľou povedala tvoja sestra.“

Scarlettin varovný inštinkt zareagoval príliš neskoro. Otočila sa smerom, odkiaľ začula kroky. To už ale priamo za ňou stála Tella. Drobná postava bola zahalená v tmavom plášti, vďaka ktorému úplne splývala s nocou. „Prepáč, ale to ty si ma naučila, že nie je nič dôležitejšie než chrániť svoju sestru.“

Vtom Julian pritlačil k Scarlettinej tvári nejaké plátno. Urputne sa ho snažila odstrčiť, kopala okolo seba, vírila oblaky čierneho piesku, no látka, ktorou bolo plátno napustené, účinkovala veľmi rýchlo. Zakrútila sa jej hlava a zrazu si nebola istá, či má oči otvorené, alebo zatvorené.

*Scarlett padala,
padala,
padala.*

Ešte kým úplne stratila vedomie, pocítila nežné pohladenie po tvári. „Je to tak lepšie, sestrička. Život je viac než len zostať v bezpečí...“

Telline slová uviedli Scarlett do sveta, ktorý existoval len v krehkej krajine snov. Zbadala miestnosť tvorenú samými oknami a začula hlas svojej babičky. Za oknami svietil mesiac posiaty krátermi a postavy vnútri ožaroval zrnito modrým svetlom.

Malá Scarlett a Tella s drobučkými dlaňami a nevinnými snami sa spoločne schúlili v posteli a babička ich prikryla perinou. Keď ich matka zmizla, babička trávila s oboma dievčatami viac času, ale Scarlett si nepamätala žiadny iný večer, kedy by ju babička uložila do postele – zvyčajne to bola práca slúžok.

„Porozprávaš nám o Caravale?“ spýtala sa Scarlett.

„Ja chcem počuť o maestrovi Legendovi,“ pridala sa zvonivým hláskom Tella. „Povieš nám o tom, ako získal svoje meno?“

Babička sa posadila na stoličku ozdobenú strapcami, akoby to bol trón. Jej šiju krášlili špirály čiernych perál, ktorými si prizdobila aj paže od zápästia až po lakte, akoby to boli prepychové rukavice. Na naškrobenej levandulovej róbe nebolo vidieť ani jediný pokrčený záhyb a jej kedysi krásnu tvár zdobili vrásky životných skúseností.

„Legenda pochádza z umeleckej rodiny Santos,“ začala. „Boli to autori divadelných hier a herci, ktorí trpeli poľutovaniahodným nedostatkom talentu. Úspech mali len vďaka tomu, že boli krásni ako anjeli. A hovorilo sa, že jeden z ich synov, Legenda, bol zo všetkých najkrajší.“

„Myslela som si, že Legenda nie je jeho pravé meno,“ riekla Scarlett.

„Jeho pravé meno vám nemôžem povedať,“ odpovedala babička. „Ale môžem povedať, že ako všetky úžasné – a hrozné – príbehy, aj ten jeho začal láskou. Láskou k elegantnej Annalise. So zlatými vlasmi a sladkými slovami. Učarovala mu tak, ako on učaroval mnohým dievčatám pred ňou: lichôtkami, bozkami a sľubmi, ktorým nemal veriť. Legenda v tom čase nebol bohatý. Žil prevažne zo šarmu a z ukradnutých srdiec. Annalise tvrdila, že jej to stačí, ale že jej otec, bohatý obchodník, by nikdy neprivilil, aby sa vydala za chudobného mládenca.“

„A mali teda svadbu?“ spýtala sa Tella.

„To sa dozvieš, keď budeš počúvať,“ umlčala ju babička.

Mesiac sa pomaly skryl za oblakom, svietili z neho len dva malé body, ktoré sa teraz vznášali za babičkinými striebornými vlasmi ako čertovské rohy.

„Legenda vymyslel plán,“ pokračovala babička v rozprávaní. „Elantine mala byť vtedy korunovaná za vládkyňu Poludníkového impéria a Legenda veril, že ak by sa mu podarilo vystúpiť počas osláv jej korunovácie, prinieslo by mu to slávu a peniaze a mohol by sa oženiť s Annalise. Lenže odmietli ho pre nedostatok talentu.“

„Ja by som ho vystúpiť nechala,“ zvolala Tella.

„Ja tiež,“ súhlasila Scarlett.

Ich babička sa zamračila. „Ak ma neprestanete prerušovať, nedopoviem vám to.“

Obe dievčatá našúpili ústa do malých ružových srdiečok.

„Legenda vtedy neovládal žiadne kúzla,“ pokračovala babička, „ale veril príbehom, ktoré mu rozprával jeho otec. Ten počul, že každému človeku sa môže splniť jedno nesplniteľné prianie, ak to chce viac ako čokoľvek iné a podarí sa mu nájsť trošku mágie, ktorá mu pomôže. Legenda sa teda vydal hľadať ženu, ktorá poznala kúzla.“

„To znamená čarodejku,“ zašeptala Scarlett.

Babička sa na okamih odmlčala a obom dievčatám sa rozšírili zorničky, pretože ich izba sa premenila na drevené steny trojhrannej chyže. Babičkin príbeh im začal ožívať pred očami. Zo stropu viseli hore nohami žlté voskové sviečky a od ich plameňov sa opačným smerom než obvykle šíрили krémové obláčiky dymu.

Uprostred toho všetkého sedela žena s vlasmi červenými ako hnev naproti štíhlemu chlapcovi s hlavou čiastočne skrytou pod tmavým cylindrom. *Legenda*. I keď mu Scarlett nevidela do tváre, spoznala jeho typický klobúk.

„Tá žena sa ho spýtala, čo je jeho najväčšie pranie,“ pokračovala babička, „a Legenda odpovedal, že jeho želaním je viesť tú najúžasnejšiu divadelnú spoločnosť, akú kedy svet videl, a vďaka tomu získať srdce svojej lásky Annalise. No čarodejka ho varovala, že nemôže žiadať oboje. Musí si vybrať.“

Legenda bol nielen krásny, ale tiež veľmi samolúby, a veril, že tá žena sa mylí. Povedal si, že keď bude slávny, umožní mu to oženiť sa s Annalise. A tak povedal, že chce, aby jeho vystúpenia boli legendárne. Magické.“

Miestnosťou sa prehnal závan vetra a sfúkol plamene všetkých sviečok okrem jedinej, ktorá osvetľovala Legendu. Scarlett mu stále nevidela do tváre, ale mohla by prisahať, že sa na ňom niečo zmenilo – akoby odrazu získal ďalší tieň.

„V tej chvíli začala premena,“ vysvetlila dievčatám babička. „Kúzlo tej premeny vzniklo z rýdzej a silnej túžby, ktorú mal Legenda vo svojom srdci. Čarodejnica mu riekla, že jeho vystúpenia budú mimoriadne a bude sa v nich spájať fantázia so skutočnosťou spôsobom, aký svet dosiaľ nezažil. No tiež ho varovala, že všetky prania niečo stoja, takže sa bude stále meniť na roly, ktoré hrá. Ak bude hrať ničomníka, stane sa ním aj v skutočnosti.“

„To znamená, že je ničomník?“ spýtala sa Tella.

„A čo Annalise?“ zívla Scarlett.

Babička si povzdychla. „Čarodejnica neklamala, keď hovorila, že Legenda nemôže mať slávu a zároveň Annalise. Keď sa stal Legendom, už nebol tým chlapcom, do ktorého sa Annalise zamilovala. A tak sa vydala za iného

a zlomila Legendovi srdce. Legenda sa stal veľmi slávnym, presne ako si želal, ale mal pocit, že Annalise ho zradila, a prisahal, že už nikdy nebude nikoho milovať. Niektorí ho teraz asi považujú za ničomníka. Iní by povedali, že sa vďaka svojim kúzlam približuje Bohu.“

Malá Tella i Scarlett skoro usínali. Ich viečka boli viac zatvorené než otvorené, no obe sa usmievali. Tella sa zamrvila pri slove *ničomník*, ale Scarlett sa usmievala pri zmienke o Legendových kúzlach.

Scarlett sa zobudila s pocitom, že stratila niečo dôležité. Väčšinou sa po prebudení musela premáhať, aby vôbec otvorila oči, dlho sa naťahovala a až potom vstala a opatrne sa rozhliadala okolo seba. Teraz však otvorila oči ihneď a okamžite sa aj posadila. Svet sa s ňou hojdal.

„Opatrne,“ zachytil ju Julian predtým, ako sa pokúsila vstať. Boli uprostred lode – ak sa teda korytu, v ktorom sa nachádzali, dalo hovoriť loď. Bola to skôr lodička. Len tak-tak sa do nej obaja zmestili.

„Ako dlho som spala?“ Scarlett sa chytila krajov plavidla a zaostrila pohľad.

Julian oproti nej ponoril veslá do vody, opatrne, aby ju nepostriekal, a pokračoval v pohybe po neznámom mori. Voda vyzerala takmer ružovo, s malými vírmi tyrkysovej, ktoré sa zväčšovali podľa toho, ako sa medovo sfarbené slnko šplhalo na prebúdajúcu sa oblohu.

Bolo ráno, ale Scarlett niečo našepkávalo, že spala dlhšie než len jednu noc. Keď naposledy videla Juliana,

jeho tvár bola hladká, kým teraz bola pokrytá minimálne jednodenným či dvojdeným strniskom. Teraz vyzeral ešte pochybnejšie než pri tej vlčej grimase s vycerenými zubami na pláži.

„Ty lotor!“ udrela ho do tváre.

„Au, za čo to bolo?“ Na Julianovej tvári sa objavila krvavočervená rana, ktorá mala farbu hnevu a trestu.

Scarlett sa striasla hrôzou z toho, čo urobila. Občas mala problém krotiť svoj jazyk, ale dosiaľ ešte nikdy nikoho neudrela. „Prepáč, nechcela som to urobiť!“ sadla si na kraj lavice a v duchu sa pripravovala na to, že jej Julian útok vráti.

Ale úder, ktorý očakávala, neprichádzal.

Julianovi síce horela tvár od zlosti, ale ani sa jej nedotkol.

„Nemusíš sa báť, nikdy som žiadnu ženu neudrel,“ prestal veslovať a zadíval sa Scarlett do očí.

Na rozdiel od toho vyzývavého pohľadu v miestnosti so sudmi či dravého pohľadu na pláži sa ju teraz nesnažil okúzliť ani zastrašiť. Za drsným výrazom videla úľak, ktorý sa na jeho tvári objavil, keď videl, ako ich otec udel Tellu. Julian v tej chvíli vyzeral rovnako vydesene ako Scarlett.

Odtlačok dlane na Julianovej tvári sa vytrácal, a keď zmizol úplne, Scarlett pocítila, že mizne aj jej strach. Nie každý reagoval ako jej otec.

Prsty prestali zvierať kraj lode, aj keď sa jej stále trochu triasli ruky.

„Ospravedlňujem sa,“ šepla. „Ale ty a Tella ste nikdy nemali... počkať!“ Scarlett sa zarazila. Znovu ju zaplavil

ten hrozný pocit, že stratila niečo životne dôležité. A to niečo malo medové vlasy a tvár anjela s diabolským úsmevom. „Kde je Tella?“

Julian ponoril veslá späť do vody a tentoraz Scarlett riadne postriekal. Ladové kvapôčky vody pokryli jej lono.

„Ak si Telle niečo urobil, prisahám...“

„Upokoj sa, Šarlot...“

„Volám sa Scarlett.“

„To je skoro to isté. A tvoja sestra je v poriadku. Stretneš sa s ňou na ostrove,“ Julian natočil veslo smerom k ich cieľu.

Scarlett bola pripravená hádať sa ďalej, ale keď sa pozrela smerom, kam námorník ukazoval, všetko, čo chcela povedať, sa rozplynulo ako kúsok masla na krajci teplého chleba.

Ostrov na horizonte vyzeral úplne inak ako jej rodná Trisda. Kým Trisdu pokrýval čierny piesok, skalnaté zátoky a vetrom ošľahané kríky, tento kúsok krajiny bol svieži a plný života. Okolo vysokých stromov v zelených horách, ktoré sa týčili k nebu ako obrovské smaragdy, sa vznášal jagavý opar. Z vrcholu najvyššej hory prúdil dúhový vodopád pripomínajúci rozťahnuté pávie perá a mizol v prstenci oblakov zafarbených rannými zorami, ktoré obklopovali tento neznámy prenádherný ostrov.

Isla de los Sueños.

Ostrov snov. Kým Scarlett nevidela názov tohto ostrova na vstupenkách Caravalu, nikdy o ňom nepočula. Napriek tomu vedela, že to musí byť on. *Legendov súkromný ostrov.*

„Buď rada, že si cestu sem prespala. Naša doterajšia plavba nebola takáto malebná.“ Julian to povedal spôsobom, akoby jej preukazoval láskavosť. No bez ohľadu na to, aký očarujúci bol tento pohľad, Scarlett ťažili myšlienky na iný ostrov.

„Ako ďaleko sme od Trisdy?“ spýtala sa.

„Sme niekde medzi Dobytými ostrovmi a Južným impériom,“ odpovedal lenivo, akoby sa len prechádzali na pláži pri panstve jej otca.

Scarlett doteraz nikdy nebola tak ďaleko od domova. „Koľko dní sme už preč?“ spýtala sa a pretierala si oči, ktoré zasiahli kvapky slanej vody, a teraz ju pálili.

„Dnes je trinásteho. Ale než ma zase udrieš, mala by si vedieť, že tvoja sestra pre vás získala čas navyše, pretože všetko naaranžovala tak, aby to vyzeralo, že ste boli unesené.“

Scarlett si spomenula, akú spúšť zanechala Tella v jej izbe. „To preto prevrátila moju izbu hore nohami?“

„Tiež zanechala vášmu otcovi list so žiadosťou o výkupné,“ dodal Julian. „Takže, až sa vrátite, môžeš sa vydať za svojho grófa a žiť s ním šťastne až do smrti.“

Scarlett musela uznať, že jej sestra bola šikovná. Ale keby otec zistil pravdu, bol by bez seba od zúrivosti. Zvlášť vzhľadom na to, že sa o týždeň mala konať jej svadba. Prišiel jej na myseľ fialový drak chrliaci oheň a jej zrak na okamih zakalili temné tiene úzkosti.

Ále možnože návšteva tohto ostrova za to riziko stála. Tieto slová akoby Scarlett našepkával vietor poletujúci okolo a ona si uvedomila, že trinásteho bol tiež dátum na

pozvánke maestra Legendu. *Tí, ktorí prídu neskoro, sa nebudú môcť zúčastniť na hre a vyhrať tohtoročnú cenu jedného pránia.*

Scarlett sa snažila nepodliehať vábeniu, no malé dieťa v nej všetkými pórmí vdychovalo tento nový svet. Farby tu boli jasnejšie, sýtejšie a ostrejšie – v porovnaní s nimi sa každá farba, ktorú kedy videla, zdala nevýrazná a mdlá.

Mračná nad ostrovom nabrali bronzový odlesk, akoby každú chvíľu mali vzbĺknuť, a nie posieľať na zem dažďové kvapky. Spomenula si na list maestra Legendu – ako jeho pozlátené okraje pod určitým svetelným uhlom akoby horeli. Vedela, že sa urýchlene musí vrátiť domov, ale prísľub toho, čo by mohla nájsť na Legendovom súkromnom ostrove, ju nesmierne lákal. Rovnako ako tie vzácne chvíľočky skorých rán, keď sa mohla buď prebudiť a čeliť neľútostnej realite, alebo nechať oči zavreté a ďalej snívať o krásnych veciach.

Krása však často býva zradná, čoho dôkazom bol aj mladík, ktorý sedel oproti nej a veslovaním hladučko posúval ich lodičku po vode, akoby unášal dievčatá každý deň.

„Ako to, že je Tella už na ostrove?“ spýtala sa Scarlett.

„Pretože táto loďka unesie len dvoch ľudí.“ Scarlett pokropili ďalšie kvapky vody. „Mala by si mi byť vďačná, že som sa po teba vrátil.“

„Ja som ťa však vôbec neprosila, aby si ma odvážal z Trisdy,“ nedala sa Scarlett.

„Ale je pravda, že si sedem rokov písala *Legendovi* listy?“ opýtal sa uštipačne Julian.

Scarlett cítila, ako sa jej do tváre vliala horúčava. Tie listy boli niečo osobné, čo prežívala iba s Tellou. Posmešný tón, akým Julian vyslovil Legendovo meno, ju prinútil cítiť sa hlúpo, čo bola, napokon, celé tie roky naozaj pravda. Dieťa, ktoré len musí pochopiť, že väčšina rozprávok nekončí šťastne.

„Nemusíš sa za to hanbiť,“ povedal Julian. „Som si istý, že mu listy píše veľa mladých žien. Asi si počula, že vôbec nestarne. A hovorí sa, že dokáže ľudí prinútiť, aby si ho zamilovali.“

„Tak to nebolo,“ namietla Scarlett. „Moje listy vôbec neboli romantické. Len som chcela zažiť tú tajomnú moc.“

Julian prižmúril oči, akoby jej neveril. „Ak je to pravda, ako to, že to teraz už nechceš?“

„Neviem, čo všetko ti moja sestra nahovorila, ale myslím, že vtedy v tej miestnosti so sudmi si videl, čo je v hre. Keď som bola mladšia, chcela som zažiť Caraval. Teraz chcem len to, aby sme ja a moja sestra boli v bezpečí.“

„Nemyslíš, že tvoja sestra chce to isté?“ Julian prestal veslovať a nechal loďku preplávať malou vlnou. „Možno ju nepoznám tak dobre, ale nemyslím si, že by chcela zomrieť.“

Scarlett nesúhlasne pokrútila hlavou.

„Pripadá mi, že si zabudla, ako žiť... a tvoja sestra sa ti to snaží pripomenúť,“ pokračoval Julian. „Ale ak túžiš len po *bezpečí*, vezmem ťa späť.“

Julian pokynul hlavou do diaľky smerom k bodke, ktorá pripomínala menšiu rybársku loď. Pravdepodobne plavidlo, ktorým sa sem dostali, pretože čln, na ktorom

sa nachádzali teraz, zjavne nebol zostrojený na plavbu po otvorenom mori.

„Aj keď nemáš ani poňatia o moreplavbe, nemalo by trvať dlho, aby ťa niekto odviezol na tvoju drahocennú Trisdu. Alebo...“ na okamih sa odmlčal a ukázal smerom k bielemu ostrovu obklopenému hmlou, „... ak si taká odvážna, ako mi tvoja sestra neustále tvrdí, môžeš ma nechať veslovať ďalej. Stráviš s ňou týždeň na tomto ostrove a uvidíš, či mala pravdu, že niektoré veci sú cennejšie než bezpečie.“

Loďka sa nárazom vlny rozhojdala a o jej stený plieskala tyrkysová voda, ktorá ich unášala k prstencu studených oblakov obklopujúcich ostrov. Vlasý sa jej prilepili k hrdlu a Julianove tmavé vlasý sa skrútili do kučier.

„Ty to nechápeš,“ povedala Scarlett. „Ak sa na Trisdu hneď nevrátim, otec ma zničí. O týždeň sa mám vydať za grófa a tá svadba je našou šancou na nový život. Hrozne rada by som zažila Caraval, ale nie som ochotná riskovať svoju jediná šancu na šťastie.“

„Vidíš to veľmi dramaticky,“ zachveli sa Julianovi kútiky úst, akoby potláčal úsmev. „Možno sa mýlim, ale väčšina manželstiev nie je prechádzka ružovou záhradou.“

„To som nepovedala.“ Scarlett neznášala, ako Julian neustále prekrúcal jej slová.

Ponoril veslo do vody a znovu ju ošpliechal.

„Prestaň s tým!“

„Prestanem, keď mi povieš, ako si sa rozhodla!“ postriekal ju znovu, ale to už ich loďka plávala bližšie k bre-

hu. Medené oblaky stmavli a ich farba získala zelené a chladné modré odtiene.

Vzduch voňal spôsobom, aký Scarlett dosiaľ nikdy nezažila. Trisda vždy páchla rybami, ale tunajší vzduch bol prevažne sladký, s troškou štipľavej vône citrusov. Uvažovala, či sú v ňom aj nejaké omamné látky, pretože hoci vedela, čo musí urobiť – dostať sa na ostrov, nájsť Tellu a čo najskôr sa vrátiť domov –, bolo pre ňu ťažké povedať to Julianovi nahlas. Zrazu z nej bolo deväťročné nadšené dievčaťko, ktoré verilo, že jeden list jej môže splniť želania.

Prvý list napísala, keď ich opustila matka Paloma. Chcela, aby mala Tella krásne narodeniny. Keď ich matka zmizla, jej sestru to úplne zničilo. Scarlett sa snažila Telle jej neprítomnosť vynahradiť. Ale sama bola ešte veľmi mladá a Tella nebola jediná, komu matka zúfalo chýbala.

Bolo by to ľahšie, keby sa aspoň rozlúčila, napísala im odkaz alebo zanechala aspoň nejaký náznak, kam alebo prečo odišla. Ale Paloma proste zmizla bez toho, aby si čokoľvek vzala so sebou. Stratila sa ako vyhasnutá hviezda, ktorej zmiznutie sa nijako nedotkne širého sveta. Okrem chýbajúceho svetla, ktoré už nikdy nikto neuvidí.

Scarlett napadlo, či matke nejakou neublížil otec, ale on po jej zmiznutí priam šalel. Celé panstvo prevrátil hore nohami, keď ju hľadal. Jeho strážcovia prehľadávali mestá na Trisde pod zámienkou hľadania zločinca, pretože otec nechcel, aby ktokoľvek vedel, že od neho utiekla žena. Mohla byť unesená, ale nikde sa nenašli

žiadne stopy boja a nikdy sa neobjavila ani žiadosť o výkupné. Vyzeralo to, že odišla sama z vlastnej vôle, a tým to bolo horšie.

Napriek tomu Scarlett vždy spomínala na svoju matku ako na okúzľujúcu osobu plnú žiarivých úsmevov, ťubozvučného smiechu a sladkých slov. Kým bola na Trisde, Scarlettin život bol radostný a jej otec nebol taký tvrdý. Predtým, ako ho Paloma opustila, sa guvernér Dragna nesprával k svojej rodine násilnícky.

Po Palominom zmiznutí sa o obe dievčatá začala viac zaujímať ich babička, nebola však veľmi láskavá. Scarlett ju vždy podozrievala, že v skutočnosti nemá rada deti. Ale rozprávala skvelé príbehy. Scarlett aj Tellu okúzliла rozprávaním o Caravale. Vravela im, že je to miesto, kde ožívajú kúzla. Scarlett sa do tej myšlienky zamilovala a verila, že ak by Legenda a jeho herci prišli na Trisdu, vrátili by do jej života radosť aspoň na niekoľko dní.

Chvíľu uvažovala, aké by bolo zažiť trochu šťastia a mágie. Aké by to bolo užiť si Caraval aspoň jeden deň a prezrieť si Legendov súkromný ostrov skôr, než navždy zatvorí dvere do sveta svojej fantázie.

Do svadby zostával týždeň. Teraz sa rozhodne nehodilo púšťať do nejakého bláznivého dobrodružstva. Tella síce vyrabovala jej izbu a Julian povedal, že ich otcovi zanechala list so žiadosťou o výkupné, ale ten časom iste zistí, že to všetko bol podvod. Zostať tu bol najhorší možný nápad.

Ale ak by Scarlett a Tella zostali len na prvý deň Caravalu, mohli by byť späť včas na jej svadbu. Scarlett po-

chybovala, že otec zistí pravdu tak skoro. Mohli by tu zostať len prvých dvadsaťštyri hodín a ich otec nikdy nezistí, kde v skutočnosti boli.

„O chvíľu už bude neskoro, Šarlot.“

Oblak, ktorý ich obklopoval, zredol a náhle mali breh ostrova na dohľad. Scarlett uvidela piesok, ktorý bol taký nadýchaný a biely, že z diaľky vyzeral ako poleva na torte. V duchu si predstavila Tellu, ako po ňom prechádza dlaňou a prehovára ju, aby sa pridala, pretože sa chce presvedčiť, či chutí tak cukrovo, ako vyzerá.

„Ak s tebou teraz pôjdem, sľúbiš mi, že nebudú nasledovať žiadne ďalšie pokusy o únos, keď sa budem chcieť zajtra vrátiť s Tellou na Trisdu?“

Julian si siahol na srdce. „Na svoju česť.“

Scarlett si nebola istá, či sa dá veriť, že Julian má nejakú česť. Ale keď sa dostanú dovnútra Caravalu, pravdepodobne ich beztak opustí.

„Môžeš ďalej veslovať. Len dávaj pozor, aby si ma nepošpliechal.“

Julian sa nepatrne pousmial a opäť ponoril veslá do vody. V tom okamihu zmáčala Scarlettine topánky studená voda.

„Žiadala som ťa, aby si na mňa prestal špliechať.“

„To som nebol ja.“ Začal znovu veslovať, teraz už opatrnejšie, ale jej chodidlá ďalej omývala voda. Bola ešte studenšia než voda pozdĺž chladného pobrežia Trisdy.

„Myslím, že máme v lodi dieru.“

Vtom im voda začala stúpať až po členky a Julian zaklial. „Vieš plávať?“

„Vyrástla som na ostrove. Samozrejme, že viem!“

Vyzliekol si kabát a odhodil ho cez kraj lode. „Keď sa vyzlečieš, bude sa ti ľahšie plávať. Máš na sebe nejakú bielizeň, či nie?“

„Si si istý, že by sme jednoducho nemohli doveslovať k brehu?“ namietla Scarlett. Chodidlá už mala studené ako ľad, ale ruky sa jej potili. Isla de los Sueños sa zdal byť vzdialený asi sto metrov. Tak ďaleko nikdy neskúšala plávať.

„Môžeme to skúsiť, ale táto loď to nezvládne,“ vyzul si topánky. „Čas, ktorý máme, bude lepšie využiť na vyzlečenie. Voda je studená, v oblečení to nezvládneme.“

Scarlett sa rozhládla, či neuvidí na vode inú loď či čln. „Čo si ale potom vezmeme na seba, keď budeme na ostrove?“

„Myslím, že teraz sa musíme starať iba o to, aby sme sa na ten ostrov vôbec dostali. A tým myslím, aby si sa tam dostala ty.“ Rýchlo si rozopol košeľu a odhalil tak opálené svaly, ktoré svedčili o tom, že on problémy rozhodne mať nebude.

Bez akéhokoľvek slova skočil do mora.

Ani na chvíľu sa neobzrel. Jeho silné ramená sa bez námahy pohybovali ľadovým prúdom. V lodi voda stúpala tak vysoko, že sa jej spodná polovica šiat vznášala pri lýtkach. Scarlett sa pokúsila veslovať, ale viedlo to len k tomu, že sa loďka potopila ešte hlbšie.

Nezostávalo nič iné len skočiť.

Tlak vody jej vyhnal z pľúc všetok vzduch a namiesto neho ju obklopovalo len čosi studené a nedýchateľné.

Všade okolo seba videla len nekonečnú bielu farbu. Aj voda sa z ružovej a tyrkysovej zmenila na desivé odtiene ľadovo bielej. Scarlett vystrčila hlavu nad hladinu a zapala po dychu.

Snažila sa plávať proti prúdu s takou istou ľahkosťou ako Julian, ale skoro zistila, že mal pravdu. Korzet zvierajúci jej hrudník bol príliš tesný a ťažká látka šiat sa jej plietla pod nohy. Zúrivo nimi kopala, ale bolo jej to na nič. Čím viac bojovala s vodou, tým neľútostnejšie jej more demonštrovalo svoju nevľúdnosť. Scarlett sa len ťažko dokázala udržať nad hladinou. Cez hlavu sa jej prevalila studená voda, ktorá ju stiahla do hĺbky. Bola celá uzímená a ťažká, pľúca ju pálili nedostatkom kyslíka a ona sa opäť snažila dostať na hladinu. Takto sa musel cítiť Felipe, keď ho otec topil. *Zasľúžiš si to*, začula jeden zo svojich vnútorných hlasov. Voda ju ako niečie ruky tlačila *dóle...*

dóle...

dóle...

„Hovorila si, že vieš plávať,“ Julian chytil Scarlett a ťahal ju hore, kým jej hlava nerozčerila hladinu.

„Dýchaj. Ale pomaly,“ nabádal ju. „Nesnaž sa nabrať veľa vzduchu naraz.“

Scarlett stále veľmi pálili pľúca, ale navzdory tomu dokázala povedať: „Nechal si ma tu.“

„Pretože som si myslel, že vieš plávať.“

„To tie moje šaty...“ prestala hovoriť, pretože cítila, že ju šaty opäť ťahajú dole.

Julian sa zhlboka nadýchol. „Myslíš, že zvládneš asi minútu zostať nad hladinou bez mojej pomoci?“

Mávol nožom, a kým mohla súhlasiť alebo protestovať, ponoril sa pod vodu.

Scarlett pripadalo, že trvalo celú večnosť, než pocítila tlak Julianovej paže, ktorá zovrela jej pás. Potom jej špička noža zatlačila na hrudník. Zatajila dych, keď jej námorník rozrezal korzet a pevným pohybom noža pokračoval ďalej dole až k jej bokom. Ruka, ktorou ju Julian držal v páse, zosilnila zovretie a Scarlett sa niečo zovrelo aj v hrudi. Dosiaľ nikdy nebola so žiadnym mužom v takejto situácii. Snažila sa nemyslieť na to, čo videl alebo cítil, keď rozrezával zvyšok jej šiat, ktoré jej prudko stiahol z tela, a ponechal jej len košielku prilepenú na mokrú pokožku.

Julian sa prudko vynoril späť na hladinu a zalapal po dychu.

„Môžeš už plávať?“ teraz sa mu hovorilo ťažšie než predtým.

„A ty?“ spýtala sa Scarlett chrapľavo, pretože aj jej sa hovorilo veľmi ťažko. Mala pocit, že sa medzi nimi práve stalo niečo intímne, ale možno to bolo také intenzívne len pre ňu. Bola si istá, že Julian už videl veľa dievčat v rôznych fázach nahoty.

„Hovorením len plytváme energiou,“ začal plávať, ale tentoraz zostal po jej boku. Scarlett nevedela, či to bolo preto, že sa obával o jej bezpečnosť, alebo preto, že bol zoslabnutý pomocou, ktorú jej práve poskytol.

Stále cítila, že sa ju oceán snaží stiahnuť do svojich hlbín, ale bez tých ťažkých šiat dokázala odolávať jeho sile. Blýskavému bielemu brehu ostrova sa priblížila zá-

roveň s Julianom. Piesok na brehu vyzeral zblízka ešte nadýchanejšie. Nadýchanejšie, a keď o tom tak teraz rozmýšľala, skôr ako sneh. Viac než koľko ho vôbec videla na Trisde. Čarovné biele oblaky sa ako studený koberec rozprestierali po celom pobreží.

Absolútne nedotknuté.

„Nevzdávaj to,“ schytil ju za ruku a postrčil smerom k dokonalej bielej pokrývke. „No tak, musíme pokračovať ďalej.“

„Počkať...“ Scarlett znovu preletela pohľadom iskrivý sneh. Znovu jej pripomenul tortu s polevou. Tú, čo vždy vídala vo výklade cukrárne, dokonalú a hladkú, bez jediného odtlačku Tellinho chodidla.

„Kde je moja sestra?“

Mraky na oblohe zakryli slnko a pobrežie zahalili do šera sivomodrých tieňov. Nedotknutý sneh pri Scarlettových nohách stmaval a žmurkal na ňu modrými odleskami, akoby si ju pochabo doberal.

„Kde je Tella?“ spýtala sa znova.

„Musel som ju vyložiť na inej časti pláže,“ Julian zase siahol po jej ruke, no ona sa od neho odtiahla. „Musíme sa hýbať, inak obaja zamrzneme. Keď sa zahrejeme, nájdeme ju.“

„Ale čo keď ona tiež niekde mrzne? Donatella!“ kričala Scarlett s drkotajúcimi zubami. Pre sneh a mokrá látku priliehajúcu k jej ľadovo studenej koži jej bola väčšia zima než vtedy, keď ju otec nechal spať vonku, pretože zistil, že Tella pobozkala svojho prvého chlapca. Ale aj tak nehodlala ísť nikam, kým nenájde svoju sestru. „Donatella!“

„Namáhaš sa zbytočne,“ povedal Julian mrzuto. Hľadel na Scarlett a bez košele, s vodou kvapkajúcou z tela,